

Chị Dậu Thoái Vốn

Tâm Văn Trương

Nghe tiếng chó sủa, Nghị Quế đang ngồi đếm USD vội nhìn ra thấy chị Dậu tay bưng rổ chó con, tay đẩy cổng bước vào. Nghị quát:

- Mày đến đây làm gì hả con mụ Dậu kia?

Chị Dậu đặt rổ chó con xuống nền nhà, khép nép thưa:

- Dạ bẩm ông! Nhà con hết gạo, nên con đem mấy con chó nhỏ này đến đây xin thoái vốn ạ!

- Thoái vốn là sao?
- Dạ, nghĩa là ông đưa tiền cho con rồi lấy mấy con chó này ạ.
- Đệch! Mày bán chó thì nói mẹ bán chó đi, bày đặt thoái vốn với thoái hóa!
- Ấy, ấy!! Dạ đúng là thoái hóa thiệt đấy ạ! Đây là con chỉ học theo cách nói của các quan mà thôi.
- Mày láo! Quan các ông làm gì có chuyện bán chó?
- Dạ không phải bán chó mà **bán cảng Quy Nhơn, bán tập đoàn sữa Vinamilk, bán công ty bia Sài Gòn... Họ bán tất tần tật**, nhưng họ **không nói bán mà chỉ nói thoái vốn** thôi ạ.
- À, bởi vì vốn đó của nhà nước được trích ra từ tiền thuế của dân. Thực chất, tất cả các tài sản đó là của nhân dân. Mà **của dân thì không thể dùng từ «bán» cho nên phải nói thoái vốn cho nó trí tuệ**, mày hiểu chưa?
- Dạ, vậy, các xe công cũng được mua từ tiền thuế của dân, sao khi bán các quan không nói thoái vốn mà nói thanh lý ạ?
- Con mụ Dậu kia! Mày đến đây bán chó hay đến để chất vấn ông hả?
- Dạ con nghĩ, sự việc nó thế nào thì cứ nói toạc ra thế đó cho dễ hiểu ạ. Dùng những mỹ từ tốt đẹp, văn hoa cũng không thể che đậy được bản chất của nó. Tài sản, tài nguyên của dân các ông cứ tranh nhau bán ăn hết. Sau này không còn gì để bán nữa, chắc các quan trấn lột luôn cái quần của dân đang mặc để bán ăn chó gì...
- Á, á! Cái con đĩ Dậu kia! Mày dám nói các quan chúng ông ăn luôn cái quần của mày hở? Đội cờ đồ đâu? Lôi cổ nó ra...

Fb Ngô Trường An